

I skovens dybe, stille ro

Fritz Andersen

Oluf Ring

2. Bas

1. I skovens dy-be, stil-le ro, hvor san-gør-hæ-re bo,
2. Hør! landsbyklokken lyder ned, bebuder aftenfred,

hvor sjæ-len lyt-ted man-gen gang til fug-lens gla-de sang,
småfuglen, før den går til blund, end kvidrer lidt en stund;

der er i-dyl-lisk stil-le fred i sko-vens en-som-hed, og
i mosen kvækker højt en frø, stærkt damper mark og sø, nu

hjer-tets længs-ler ti-e her, hvor fred og hvi-le er.
klokken tier,- aftenens fred sig stille sænker ned.